

Πατρίδα ἔχεις, Ὀμηρε, τὸν οὐρανὸν, μη-
τέρα δὲ τὴν θεὰν Καλλιόπην.— Δίκαιον εἶ-
χε καὶ ὁ περὶ Ὀμήρου κατὰ τὸν δωδέκατον
μ. Χ. αἰῶνα γράψας Ἰωάννης Τζέτζης (1) νὰ

Ἄλλοι δ' ἄλλο μέλαθρον ἀνίαχον· εἶδέ με
[Φοίβου

χρὴ λέξαι πινυτὰν ἀμφοδὰ μαντοσύναν κτλ.

(1) Ἰωάννης Τζέτζης ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως (1180 Μ. Χ. ἀκμάσας) ἔγραψεν εἰς
ἑξαμέτρους στίχους Ἰλιακὰ ἢ τὰ πρὸ Ὀ-
μήρου, τὰ Ὀμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὀμηρον,
προσθεὶς εἰς ταῦτα καὶ σχόλια.

ἐξισώσῃ τὸν Ὀμηρον πρὸς θεὸν, τὸν Ἀπόλ-
λωνα, ἐν τῷ ἐξῆς τριστίχῳ, δι' οὗ καὶ τὸν
λόγον ἡμῶν περαίνομεν·

«Τὸν Ἑλικῶνα τὸν σοφὸν, μᾶλλον αὐτὰς
[τὰς Μούσας,
αὐτὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα, τὸν μουσηγέτην
[πλέον,
τὸν ὑπὲρ πάντας ἅπαντα, τὸν Ὀμηρον τὸν
[μέγαν.

ΤΩ ΑΧΙΛΛΕΙ.

Ἀκηγγέλθη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ὀμηρείων, 5)17 Ὀκτωβρίου 1875, ὑπὸ τοῦ Κ.
ΦΩΚΙΩΝΟΣ. Α. ΒΟΥΤΕΪΝΑ.

Τῶν αἰώνων τὰ πελάγη ἔχουν φάρους αἰωνίους,
Δαιμονίους χαρακτῆρας δαιμονίων ἡμερῶν,
Καὶ ὁ χρόνος, λάβρον κῦμα, ἀνατρέπον ὑδρογείους,
Τὰ ἀθάνατα πυρὰ των χαιρετᾷ ὑποχωρῶν.

Ἡ ὑφήλιος γηράσκει, λήθη κόσμους σαβανόνει,
Ἀνατέλλουν, δύουν ἔθνη, ὡς ἐφήμεροι σκιαί,
Πλήν, φωτὸς ἀσθέστου λύχνοι, ἐπιζῶσιν οὗτοι μόνοι,
Καὶ αὐτοὺς πυξίδας ἔχουν δύο πόλων γενεαί.

Τίς τοὺς ἔστησεν; — Ὁ κόσμους φαινῶν ἀστέρων στήσας·
Τίς τοὺς ἥναψεν; — Ὁ ἄψας τῶν ἡλίων τὰ πυρὰ,
Ὁ Τιτάνας αἰσθημάτων ἐπὶ νάνων καθιδρύσας,
Ὡς βουνὰ οὐρανομήκη εἰς λοφίσκων τὰ πλευρά.

Αἰθερίων κόσμων πλᾶσμα! Φλόξ πυρίνης φαντασίας!
Κορυφαῖε διαστέρου στερεώματος ἀστήρ,
Κορωνὶς καὶ βάθρον εἶσαι πυραμίδος οὐρανίας,
Ἦν ἀνήγειρεν ὁ μέγας τῆς ποιήσεως πατήρ.

Εἶσαι λείψανον ἐγκλείον δόξαν χρόνων ῥωμαλέων,
 Μεγαθύμων χαρακτήρων δημιουργος ἐποχῇ,
 Τοῦ στρατοῦ τῶν οὐρανόθεν καταβάντων ἡμιθέων
 Καὶ γιγάντων καὶ ἡρώων, εἶσαι νεῦρον καὶ ψυχὴ.

Καὶ περίαπτον, τοὺς κόλπους ἤλεκτρίζον τῆς Ἑλλάδος·
 Τῶν ὑψίστων αἰσθημάτων ὁ ἀείφωτος σπινθήρ,
 Εἶσαι πάλλουσα ἐστία τῶν πυρῶν τῆς Ἰλιάδος,
 Ἡφαιστείου ἰδεώδους ὁ πυρίπνοος κρατήρ.

Γῆ καὶ ὕδωρ ἀμιλλῶνται, τί τῶν δύο νὰ σοὶ δώσῃ,
 Ὅ,τι ἄφθορον ἐγκλείει, ὅ,τι μέγα καὶ καλόν,
 Καὶ ἡ φύσις θεῖα ρεῖθρα σπεύδει λίκνον νὰ σοὶ στρώσῃ,
 Καὶ ὡς γάλα σοὶ προσφέρει τῶν λεόντων μυελόν.

Ἀμβροσία περιβρέχει τὰ ἀθάνατά σου μέλη!
 Πῦρ οὐράνιον ἐκλέγει τὴν καρδίαν σου ναόν,
 Μετὰ σοῦ τὸ στίλβον ἄστρον τῆς Ἑλλάδος ἀνατέλλει,
 Καὶ τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου ὁ περίδοξος αἰών.

Καὶ τὰ ἔθνη συνταράττεις, ἐκ νεφέλης καταβαίνων!
 Ἀρειμάνιον πυρῆνα σὲ κηρύττει ὁ χρησμὸς,
 Πλὴν ἡ μήτηρ ἀντιπράττει καὶ τὴν τύχην τοῦ ἀσθμαίνων
 Ἐκ σοῦ μόνου περιμένει ὁ σφριγῶν Ἑλληνισμός.

Σὲ μακρύνουν καὶ σὲ κρύπτει ὑπερήφανος ἡ Σχύρος·
 Θέλουν κάλλος καὶ ἀνδρία νὰ σὲ ἔχωσιν υἱόν,
 Πλὴν τὸ πρῶτον κλίνει γόνυ· καὶ ὁ τῶν Φαιάκων ἥρως
 Διὰ σοῦ ἀποθεόνει τὸν ἀρχέτυπον λαόν.

Φεύγεις τότε, καὶ τὸ Σύμπαν τερατώδη πάλιν βλέπει·
 Ἡγεμόνων ἐν τῷ κόσμῳ καὶ Θεῶν ἐν οὐρανοῖς,
 Πλὴν Θεῶν καὶ ἡγεμόνων ἡ ἀξία ἀμφιρρέπει
 Κ' ἡ ἰσχὺς οὐδὲν ἰσχύει, εἰς σὺ δὲν συναινῆς.

Καὶ ἐν Τροίᾳ, ἄλλο κέντρον τοῦ ἀπείρου ἀποβαίνει·
 Ἐν σου νεῦμα ἤλεκτρίζει τὰς ψυχὰς τῶν Ἀχαιῶν,
 Ἡ ἀστραπηβόλος πλάστιγξ εἶσαι σὺ τῆς εἰμαρμένης
 Δύο πρώτων δονησάντων τὴν ὑφήλιον λαῶν.

Φεύγουν ἐντρομοὶ οἱ Τρῶες, ὥσπερ ποίμνια προβάτων,
 Ὅταν λέων ἐφορμήσῃ μανιώδης κατ' αὐτῶν,

Ἦ ὥς βάτραχοι πηδῶντες πρὸς τὰς ἄκρας τῶν ὑδάτων,
Ἄν προβάλη αἰφνιδίως τερατῶδες ἔρπετόν.

Ποταμοὶ σὲ πολεμοῦσι, πλὴν μὲ πτώματα τοὺς φράττεις!
Τοὺς χωρίζεις, τοὺς ἐνώνεις, ὥσπερ ἄλλος Μωϋσῆς·
Οἱ ἀθάνατοι συμπάσχουν· καὶ τὸν Ξάνθον μὲ πυρά της
Πλήτ' ἢ Ἥρα, καὶ νεκροῦται ὁ πρὶν λάβρος καὶ θρασύς.

Ὅμιλεῖς μὲ τοὺς ἀνέμους, καὶ πᾶν ῥῆμά σου κομίζουσιν·
Νεύεις σύνοους πρὸς τὸν Νότον, ἀτενίζεις τὸν Βορρᾶν,
Καὶ ἰδοὺ βουνά, πελάγη καὶ νεφέλας διασχίζουσιν,
Καὶ ἀνάπτουν τὴν σβεσθεῖσαν τοῦ Πατρόκλου σου πυράν.

Ὁ δὲ πύρινος θυμός σου τ' οὐρανοῦ κλονεῖ τὰς βάσεις!
Καταβαίνει πνευστιῶσα ἡ φιλτάτη σου Παλλὰς,
Κ' εἰς τοὺς δύο λόγους, οὔσπερ μετ' ἐκείνης ἀνταλλάττεις,
Ἐπιάζει ἡ Τιτάνας ἐπώατατα Ἑλλάς.

Γίγα, οὔτινος ὁ βίος τὸν θυμὸν καὶ τὴν φίλιαν
Εἶχεν ἄξονας καρδίας, εἶχε πτέρυγας ψυχῆς,
Καὶ τοῦ βίου σου ἀρπάσας εἰς τυφλὸς σελίδα μίαν,
Πλάττει δράμα δημιουργὸν δημιουργοῦ ἐποχῆς!

Αὐτοῦ εἶσαι ἡ ἐνότης, ἡ ζωὴ του εἶσαι ὅλη!
Καὶ τὸ ἄπειρόν του θέμα καὶ ἡ πρώτη του στροφή,
Καὶ, ἀκλόνητοι γρανίται, τὰ αἰσθήματά σου, πόλοι,
Περὶ οὓς χρυσῇ ἀπλοῦται ἡ τοῦ δράματος ὑφή.

Ἐκεῖ χέει τ' ὄνομά σου θείας αὔρας εὐωδίας!
Δι' αὐτοῦ τὰς κεφαλὰς των περιστέφουν βασιλεῖς,
Μετ' αἰῶνας δὲ, μονάρχαι τῆς πανσόφου Γερμανίας
Σὲ θαυμάζουν, σὲ ζηλεύουν καὶ καλοῦνται Ἀχιλλεῖς.

Πλὴν εἰς μόνος σ' ἐμιμήθη. Καὶ τῶν δύο σας αἱ τύχαι
Ἦσαν εἰς ἀστήρ, εἰς δύο κόσμους λάμψας φαινός,
Σὺ τὸν Φοῖνικα, ἐκεῖνος τὸν Ἀριστοτέλην εἶχε,
Τοῦ τυφλοῦ τὸ ἰδεῶδες καταστήσας γεγονός.

Εἷς· Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας. Μόλις φθὰς ἐν Τροίᾳ, τρέχει,
Καὶ, τὸν τάφον σου κοσμήσας, τὸν φιλεῖ, θρηνῶν πικρῶς,
Διότ' ἤθελε καὶ οὗτος ὅ,τι εἶχες σὺ, νὰ ἔχῃ·
Ἐνα Πάτροκλον ὑπάρχων, ἓνα Ὅμηρον νεκρός.

Καί, σπινθήρ ἀποτινάσσω τὰ ἐκ τέφρας σάβανά σου,
Καί εἰς Θερμοπύλας αἴφνης ἐκ τοῦ τάφου σου πηδῶν,
Τοὺς τριακοσίους θίγεις μὲ τ' ἀθάνατα πυρά σου,
Κ' εἰς χρυσοῦν βωμόν ἐγείρεις τὴν ἁγίαν των σποδόν.

Καί τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν Σαλαμινομάχων
Σοῦ ἡ μνήμη ἦν ὁ πρῶτος τῆς καρδίας των παλμός,
Κ' ἡ ζωὴ σου, ὁ ἐν μέσῳ τῶν λειμώνων καὶ τῶν βράχων
Πρὸς τὴν δόξαν διευθύνας τὴν ψυχὴν των ὀφθαλμός.

Τὸ δὲ ἄπειρον δονήσας, μ' ἓνα πόθον τὸ ἀφίνεις:
Τὸν πολὺκλαυστόν σου φίλον ν' ἀσπασθῇς ἐν οὐρανοῖς,
Μία σκέπει καὶ τῶν δύο τὰ ὅστ' αἰ σκιά μυρσίνης,
Καὶ τεμένη σοὶ ἰδρύει πᾶσα πόλις Ἑλληνίς.

Ἄνθος κήπων οὐρανίων, χέον ἔτι εὐωδίας!
Κρίνον, οὔτινος τὸν σπόρον νοῦς Τιτᾶνος ποιητοῦ
Μετεφύτευσεν ἐν κόσμῳ σπόρον ἄφθορον ἀνδρίας,
Πρώτην ρίζαν ἀμπελῶνος ἰδεώδους τρυγητοῦ.

Δί' ἡμᾶς, πυγμαῖα τέκνα κολοσσῶν αἰωνοβίων,
Σὺ αἰέποτε θά ᾔσῃς τὸ εὐῶδες καὶ κλεινὸν
Ρόδον, ὅπερ θὰ ἐξέχῃ τοῦ στεφάνου, τὸν ὅποιον
Θὰ προσφέρωμεν κατ' ἔτος εἰς παγκόσμιον φανόν!

Ο ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ. (*)

Ὁ διάσημος Ἀγγλος πολιτικὸς Ῥοβέρτος Πήλ εἶπεν ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὸν λαὸν ἐκείνον ὅστις ἤθελεν ἐξορύξει περισσότερους γαιάνθρακας. Ἄν ἡ πρόρρησις αὕτη τοῦ ἀνδρὸς ἐπαληθεύσῃ, οὐδεὶς λαὸς ἄλλος παρὰ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δικαιούται νὰ ἐφαρμόσῃ ταύτην εἰς ἑαυτόν. Αἱ ἀνθρακοῦχοι λεκάναι τῆς χώρας ἐκείνης ἔχουσι διαστάσεις ἀναλόγους πρὸς τὴν ἑκτασιν αὐτὴν τῆς ἡπείρου· ἐνῷ δὲ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ Ἀγγλία μετὰ συγκινήσεως διερευνᾷ τί ποσὸν ἀνθράκων ἀπολείπεται ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς ἰδίας χώρας,

αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἀδιαλείπτως καὶ μετ' αὐξούτης προθυμίας ἀνασκάπτουσι τὰ πλούσια ἀνθρακωρυχεῖά των, μηδὲλως μεριμνῶσαι μέχρι πόσου θὰ διαρκέσῃ ὁ πλοῦτος οὗτος, ἀλλὰ ἀναλογιζόμεναι ἕως ποῦ ἐκτείνεται. Μόνον τ' ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Πενσυλβανίας ἔχουσι τὴν ἑκτασιν τῶν ἀγγλικῶν, ἡ δὲ ἑκτασις ὅλων τῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνθρακωρυχείων τυγχάνει εἰκοσάκις

(*) Ἡ σπουδαία αὕτη πραγματεία ἐγγράφη ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδικοῦ, τοῦ Κ. Α. Σιμωνέν, καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων (Φυλλ. 4 Ὀκτωβρίου Ε. ν.). μεταφράσαμεν δ' ἐν περιλήψει τὰ οὐσιωδέστερα, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ καταχωρίσωμεν προσεχῶς τὰ δέοντα περὶ σιδήρου καὶ πετρελαίου.